
Kőrösi Zoltán

MAGYAR PAMUT

Újpesten, a régi kertvárosban, a Blaha Lujza utcában embernél magasabb téglafal veszi körbe a Magyar Pamut pályáját. Mostanában is sokan mesélik, hogy hajdan, amíg a Magyar Pamut SC csapata létezett, a klubház bejárati részét elfoglaló büfében esténként sokáig égett a villany, szombaton és vasárnap már délelőtt sem akadt szabad szék a szögletes faasztalok körül. S mondják, hogy ma már csak a fekete-fehér bajnoki tablók és a lambériára aggatott háromszögletű zászlók emlékeztetnek a szép időkre. Keserű cigarettafüst gomolyog kiszellőztethetetlenül a mennyezet alatt, s az ajtó mögött vakon ácsorog egy áramtalanított játékautomata, a hajdani kerthelyiség vasrácsánál elvadultak az ágyások, a göcsörtössé vált rózsatöveket nem metszi senki, s a kutyaház is üresen búslakodik, de volt idő, amikor már kora reggel az edzések kiabálásai, sípszavai ébresztették a környékbelieket.

Azt is mesélik, hogy nem csupán a kiáltások és sípolások hatoltak át olykor ezen a téglakerítésen, de megesett, hogy a futball kéretlenül avatkozott bele a családi életbe. Igaz, kevés olyan férfiú lakott erre felé, aki kihagyta volna a hétvégi meccset, s még kevesebb olyan család, ahol a vasárnapi ebédnél ne vették volna számításba a Pamut-meccs kezdetét. Az egyik ilyen família feje Balogh János volt, az a pénztárgépszerelő kisiparos, aki egész álló héten oldalkocsis motorjával járta az országot. Korábban írógépszereléssel foglalkozott, ám, ahogy ő mondta, az idők szavát meghallva és meghallgatva, a betűk birodalmától átpártolt a számokhoz, az írógépektől a pénztári gépekhez, keresztül-kasul utazta az országot, másra se vágyott hát, mint a jól megérdemelt nyújtózásra, semmittevő pihenésre a vasárnapi napon. Márpedig, ha már a számokról van szó, a pihenés elengedhetetlen kelléke volt, hogy a vasárnapi ebéd: húsleves, pörkölt, galuska és uborka, pontos időben, tizenkettő óra harminc perckor a családi asztalra kerüljön. Piros pörkölt, fehér galuska, zöld uborka.

Azon a tavaszi napon is így történt: Ilona, a felesége felrakta a konyhaasztalra a terítéket, Ilonka, a lányuk s Imre, a fiuk ott ült a helyén, megették a levest, s a pörkölthöz láttak volna, amikor a nyitott ablakon berepült egy labda, s pontosan a tálba pottyant. Odakint, az utca túloldalán, a kőfalon túl ugyanis három másodperccel korábban egy hatalmas kapáslövessel ért véget a támadás, amit a jobb szélen a Magyar Pamut SC vezetett az Ikarusz SE ellen, kapáslövessel, amely soha nem látott erővel zúgott el a kapu fölött, éppen a téglakerítés élének ütközött, felpörgött, mint egy technikás esernyőcselnél, majd szépen, ívesen átrepülve az utca fölött, egyenesen Baloghék pörköltjébe zuhant.

A mérkőzés nyolcvanegyedik perce volt ez, nulla-nullás állásnál.

Az eltűnt labda okozta megrökönyödésből a játékosok és a nézők még fel sem ocsúdhattak, amikor a bejárat felől farzsebes mackónadrágban, trikóban, barna zokniban és hegyes bőrpapucsban megjelent Balogh János pénztárgépszerelő. Kinyújtott kezében magától messze eltartotta a pörköltsafttól csöpögő labdát. Szóltanul lépkedett a korlától a salakon át a pálya széléig, a labdát kiejtette a kezéből, majd leguggolt, és az ujjait is a fűbe törölte.

Nem nézett senkire, se a játékosokra, se a bíróra, se a nézőkre, se a belépti díjat követelő gondnokra, felállt, sarkon fordult, és visszament az utca túloldalára, vissza az embernél magasabb téglafalon túlra.

A kapu döndülve csapódott be mögötte.

A hátralévő alig kilenc percben a Magyar Pamut villámgyorsan két gólt is szerzett, mondhatni, egy csapásra megváltozott a játék addigi képe, a mátyásföldiek egyszerűen nem tudták tartani a szárnyakat kapott újpesti csatárokat, a szerencsájük segítette őket, hogy mindössze két találattal úszták meg, a helyzetek alapján a kétgólos győzelem nem csak megérdemelt, de szükségszerű is volt.

Piros, fehér, zöld.

Szép tavaszi nap volt ez, olyan, amilyennek igazság szerint minden napnak lennie kellene.

SZABADSÁG

Sokan tartják úgy, hogy a soproni futball legszebb éve a 2005-ös esztendő volt, amikor a város csapata, a döntőben öt egyre kiütve a Ferencvárost, megnyerte a Magyar Kupát. Ráadásul abban az évben tűnt fel az a fiatalember, akinél, amióta futballt játszanak az Alpok alján, a lehető legjobb helyen volt a labda.

A Kárpáti Rudolf nevű fiatalember Fertődről költözött be a családjával együtt, s mindjárt az első napon leballagott az ifik délutáni edzésére. Annyit mondott, hogy szeretne egy labdával játszani, ha lehet. A csapat már éppen a kétkapus gyakorlásnál tartott, így a pályaedző megengedte, hogy a jövevény a kapu mögötti fűvön labdázgasson. Eleinte csak dekázgatott, emelgette a labdát. Az rögtön látszott, hogy technikai gondjai nemigen lehetnek: a homlokán táncoltatta a játékszert, a térdén, hol a lába között engedte át, hol a hátára pattintotta, de le nem ejtette semmiképp. Néhány perc múlva mindezt már futás közben csinálta meg, ördögi ügyességgel, s a pályaedző konstatálhatta, hogy a fiú nyilvánvalóan gyorsabb és képzetebb, mint akármelyik játékos. Nem is habozott, beállította, úgy, hogy még a posztját se jelölte ki. Kárpáti a negyedórás játék során három gólt rúgott, mind a hármát úgy, hogy a középpályáról megindulva kígyózott át a teljes védelmen, s egészen a gólvonalig vezette a labdát.

Másnap már a Sopron igazolt játékos volt. A szekrénye belső falára egy újságcikket ragasztott fel. A Sváb, az Ócsi, a Pancho, azaz Puskás Ferenc arról beszélt egy interjújában, már kövéren és idősen, hogy egyetlen dolog érdekelte: a foci. Akkor érezte jól magát, ha a pályán lehetett. A pályán pedig akkor érezte magát biztonságban, ha nála volt a labda. Akkor tudta, hogy baj nem lehet. A többi, akár a pályán, akár az életben, mind csak következménynek tekinthető.

Kárpáti az edzéseken minden felmérésen a legjobb eredményt produkálta. Különösen feltűnő volt, hogy a cselezési készsége milyen elképesztő sebességgel, irányváltásokkal és kitarással párosul.